Gent | Carla Obradors | Actualitzat el 23/05/2020 a les 10:13

# Carla Obradors. Des d'Alemanya

**D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â** Â«Al Max-Planck-Institut fÃ¼r Kohlenforschung desenvolupo nous mÃ¨todes quÃ-mics per preparar compostos d'interÃ¨s acadÃ¨micÂ»

Fa deu anys que organitzo les experiències vitals entorn de la meva trajectòria professional. He hagut d'aprendre a acceptar la temporalitat de cada etapa i a gaudir del nomadisme. Actualment resideixo amb el meu marit a Mülheim an der Ruhr -un poble petit d'Alemanya- i treballo al Max-Planck-Institut für Kohlenforschung on desenvolupo nous mètodes químics per preparar compostos d'interès acadèmic, farmacèutic o en materials. Aquí, com a científic, tens un objectiu que et motiva, inventes un pla per solucionar-lo, escrius una hipòtesis, aconsegueixes finançament per dedicar-t'hi i comença l'aventura. I en què consisteix? Doncs arribes al matí al laboratori i dissenyes un experiment, enginyes alguna manera per preparar-lo, ho proves i no funciona. Ho tornes a provar i finalment aconsegueixes mirar què ha passat amb les tècniques que consideres més adequades. La majoria de vegades no entens els resultats que has obtingut: Què volen dir? S'ajusten a la teva idea inicial? Tornes a fer hipòtesis però ara en són dues o tres: Com puc diferenciar-les? Què impliquen respecte de l'objectiu final? Busques bibliografia sobre casos similars, llegeixes, discuteixes amb companys i aprens alguns conceptes nous. Em serveixen? Com els puc aplicar? Creo un nou pla i tornem a començar, cada cop de manera més eficient, ràpida i intel·ligent. A poc a poc comences a construir un mapa amb tota la informació que has anat descobrint, idees que no havia concebut ni elaborat mai ningú abans, i aquest et dona la capacitat de resoldre problemes que fins llavors eren poc factibles, sinó impossibles. Per exemple, hi ha un compost amb activitat biològica prometedora contra el càncer o l'Alzheimer però preparar-lo requereix una substància molt escassa; per tant, no s'ha pogut investigar ni comercialitzar mai. Però el teu mètode permet preparar-lo amb un material de partida diferent que obre una nova porta: si serà la solució o no només el temps ho dirà. Normalment, fas un recull de la teva feina i escrius un article que publiques en una revista científica perquè tothom hi pugui tenir accés i comences a pensar en un nou projecte. Així, tots posem el nostre gra de sorra en una piscina de coneixements fonamentals perquè més endavant serveixin a un altre químic, o un físic o un biòleg hi trobi una aplicació que a tu no se t'havia acudit.

És una feina molt, molt estimulant, però requereix una gran dedicació i implica un ambient altament productiu, bàsicament dominat per homes. Per aquest motiu, treballar en un institut d'investigació pot voler dir viure dins una bombolla. És important mantenir la perspectiva i cuidar un equilibri amb l'oci i la família i dedicar-los temps, des de lluny molt més fàcil gràcies a les xarxes socials i les noves tecnologies. La veritat és que adaptar-nos a Alemanya ha estat molt més complicat que quan ens vam mudar a Tarragona o a San Diego, probablement per la barrera cultural, el clima i especialment l'idioma. La resta del nostre dia a dia és molt semblant a viure a Catalunya. D'altra banda, viatgem molt i podem venir de visita a casa sovint, evidentment no amb la flexibilitat que ens agradaria. Cada país m'ha fet créixer una mica d'una manera diferent i el millor record que m'emportaré de totes aquestes experiències és la diversitat de gent que he conegut d'arreu del món i els amics que em quedaran quan continuem cap a la següent destinació del viatge.

Carla Obradors i Llobet treballa al Max-Planck-Institut für Kohlenforschung, a Mülheim an der Ruhr (Alemanya)